

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

sídlem

zastoupen advokátem Mgr. Martinem Pecklem
sídlem Italská 753/27, Praha 2

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje

sídlem U Jezů 642/2a, Liberec 2

za účasti osoby na řízení zúčastněné:

sídlem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017, č. j. OÚPSŘ 264/2017-330-rozh.

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 11. 2017, č. j. OÚPSŘ 264/2017-330-rozh., se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 7. 2017, č. j. SURR/7130/080475/17-So CJ MML 153261/17, jímž bylo k žádosti stavebníka ■■■ vydáno stavební povolení na „Změnu dokončené stavby – stavební úpravy – instalaci plynových kotlů BD ■■■ č. p. ■■■, ■■■“ na pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■.
2. Žalobce shodně jako v ostatních žalobách projednávaných zdejším soudem namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nezákonnými rozhodnutími, neboť byly vydány v rozporu se zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, který s účinností od 1. 9. 2012 nahradil zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, a v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).
3. Žalobce nejprve obecně upozornil na to, že je účastníkem stavebního řízení z důvodu svého práva odpovídajícího věcnému břemeni ve smyslu energetického zákona a vlastnického práva k soustavě zásobování tepelnou energií v Liberci (dále „SZTE“), která zahrnuje i rozvod vedoucí k předmětnému bytovému domu. Změna způsobu vytápění bytového domu, zahrnující odpojení od SZTE, může mít za následek řadu technických problémů, jež se mohou projevit ve snížení účinnosti SZTE, což se dotýká žalobce jako vlastníka SZTE, nikoli pouze jako jejího provozovatele. Žalobce namítal, že došlo k zásahu do jeho procesních práv postupem žalovaného i stavebního úřadu tím, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce a nedostatečným způsobem přezkoumal stavební povolení. Stavební povolení se nevypořádalo s podmínkami podle zákona o ochraně ovzduší, stavebního zákona a energetického zákona a žalovaný nedal podnět k přezkoumání závazných stanovisek.
4. Žalobce namítal rozpor s § 2 odst. 2 písm. c) bod 3, § 3 odst. 2, § 77 odst. 5 energetického zákona, neboť nebyl správně posouzen soulad změny způsobu vytápění s územní energetickou koncepcí města Liberce, konkrétně s kapitolou 3.1.1., str. 99. Bytový dům se totiž nachází v okrajové oblasti, ve které je třeba v dosahu vybudované soustavy CZT (centrálního zdroje tepla) upřednostňovat dodávkové teplo, když zemní plyn lze preferovat v lokalitách nedostupných ze systému CZT. Žalovaný ani stavební úřad přitom soulad stavby s územními energetickými koncepcemi neposuzoval, žalovaným citovaná ustanovení jsou obsažena v územním plánu, nikoli v územní energetické koncepci. Podle žalobce musí být ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona aplikováno v plném rozsahu, jako nesprávnou označil žalobce úvahu žalovaného, že povolovaný zdroj tepla je centrálním. Takový pojem zákon nezná a povolovaný zdroj tepla nenaplňuje definici SZTE dle § 2 odst. 2 písm. c) energetického zákona.
5. Žalovaný měl posoudit, zda povolovaná stavba nebude ohrožovat veřejný zájem, tedy posoudit, zda bude zachováno provozování SZTE jako prioritního systému vytápění. Žalobce znovu zmínil vliv odpojení bytového domu na ekonomickou stránku provozování SZTE, kdy se v důsledku tvorby cen tepelné energie zvyšuje při poklesu

zákazníků cena za jednotku tepla pro ostatní odběratele. Odpojením bytového domu (nehledě na odpojování dalších objektů v Liberci) pak může v SZTE vzniknout řada problémů technického rázu, což může ovlivnit funkčnost a provozuschopnost SZTE. Dále upozornil na negativní dopad na ovzduší v důsledku změny vytápění. Dle žalobce je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné co do posouzení stavby s veřejným zájmem. Naposledy žalobce zmínil, že soulad stavby s veřejným zájmem bylo třeba posoudit i s ohledem na projekt revitalizace SZTE na základě příslušných stavebních povolení. Investice do tohoto projektu má smyslu jen tehdy, bude-li komu tepelnou energii dodávat. Nesouhlasil se způsobem, jakým stavební úřad naložil s předloženým posudkem ohledně dopadů změny způsobu vytápění na lokalitu ■■■, a postojem žalovaného. Za nesrozumitelné označuje žalobce úvahy žalovaného, že § 77 odst. 5 energetického zákona upravuje výlučně občanskoprávní povinnost k úhradě nákladů odpojení. Proces změny způsobu vytápění nelze redukovat na smluvní záležitost mezi dodavatelem a odběratelem tepla. Na závěr námitky žalobce konstatuje, že stavba je v rozporu s územní energetickou koncepcí a s veřejným zájmem.

6. V další žalobní námitce žalobce upozornil na rozpor rozhodnutí s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, jež zakotvuje povinnost využití tepla ze SZTE nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem, jak byla obdobně stanovena v § 3 odst. 8 předchozího zákona o ochraně ovzduší. Dle žalobce nepostačí, aby stavebník prokázal, že je pro něj vytápění z lokálního zdroje ekonomicky přijatelné a levnější, musí prokázat, že je pro něj vytápění ze SZTE ekonomicky nepřijatelné. Tuto povinnost stavebník nesplnil, žalovaný i stavební úřad splnění podmínky dle zákona na ochranu ovzduší posoudili nesprávně. Žalobce dále napadl způsob, jakým stavebník splnění podmínky doložil, když jím předložený dokument nelze pro formální a obsahové nedostatky považovat za energetický posudek. Tento dokument není jako ■■■ a ■■■, kteří se na jeho vypracování podíleli. Žalovaný však považoval předložený dokument za vyhovující, nevyjádřil se k námitkám týkajícím se rozporu provedené kalkulace se zákonem a vyhláškou stanovenými požadavky. Žalovaný i stavební úřad byli povinni přezkoumat splnění podmínky ekonomické přijatelnosti a ověřit stavebníkem prezentované údaje.
7. Žalobce také brojil proti absenci územního řízení a vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu. Podle žalobce mělo být před vydáním stavebního povolení vedeno územní řízení podle § 81 odst. 2 stavebního zákona, protože stavba bude mít významné dopady na okolí, včetně popsaných dopadů na SZTE a životní prostředí, které měly být kvalifikovaně posouzeny v územním řízení. Stavba, kterou dojde ke změně v užívání části prostor bytového domu, není pouhou stavební úpravou. Pokud jsou zkoumány dopady v území při připojení, je nutné též zohlednit účinky při odpojení.
8. S odkazem na § 7 a § 9a zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, žalobce namítal, že stavebník nedoložil energetický posudek, stavební povolení proto nemělo být vydáno. Změna zdroje vytápění totiž dle názoru žalobce představuje větší změnu dokončené stavby a zamýšlený systém vytápění nepředstavuje alternativní systém dodávek energie.
9. Dále žalobce namítal porušení svých procesních práv. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, které do značné míry odmítl s poukazem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Přitom z ustanovení § 89 odst. 2 žalobce dovozoval, že žalovaný byl povinen přezkoumat soulad stavebního povolení s právními předpisy, a to bez ohledu na obsah odvolacích námitek. Žalovaný byl povinen postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu ve vztahu k závaznému stanovisku Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, což neučinil. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 3

správného řádu tím, že žalovaný připustil, že se úplným a správným zjištěním stavu věci nehodlá zabývat, když odmítl žalobcovu argumentaci s poukazem na omezenou možnost podávání námitek ve stavebním řízení, ani se jím nezabýval, když neprovedl posouzení ekonomické nepřijatelnosti a neposoudil soulad stavby s územní energetickou koncepcí.

10. V závěru žalobce poukázal na čistě formalistický přístup správních orgánů s ohledem na § 114 stavebního zákona, § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší a § 77 odst. 5 energetického zákona, aniž by byla posouzena daná věc z hlediska vůle zákonodárce a orgánů územní samosprávy (energetická koncepce, veřejný zájem, ekonomické zájmy žalobce atd.).
11. S ohledem na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že jsou případně splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jakož i pro zrušení stavebního povolení vydaného v prvním stupni správního řízení. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení před soudem.

II. Vyjádření žalovaného

12. V úvodu písemného vyjádření žalovaný konstatoval, že umístění stavby se nedotkne zařízení žalobce, které nebude odstraňováno ani přemísťováno, předmětná stavba nikterak nezasáhne do zařízení žalobce. Dále vyzdvihl, že předmětem řízení nebylo odpojení od SZTE a odkázal na právní úpravu odstranění části stavby na základě ohlášení vlastníka. Dodávka tepla do objektu je pak soukromoprávní záležitostí, nejedná se o právo vyplývající z věcného břemene ani veřejný zájem o dodávku tepelné energie ze zařízení žalobce, jak judikoval Nejvyšší správní soud. Žalovaný uvedl, že stavební úřad ve stavebním povolení vycházel ze zjištěného skutkového stavu, přihlédl ke všem závazným stanoviskům, výrok stavebního povolení je určitý. Zařízení žalobce stále zůstává v předmětném objektu a žalobci svědčí zákonné věcné břemeno k tomuto zařízení, které, jak žalovaný konstatoval, se týká pouze povinnosti strpět toto zařízení, nikoliv povinnosti odebírat tepelnou energii od žalobce. Žalobce dle žalovaného nikterak neprokázal jeho omezení ve výkonu vlastnických práv k tomuto zařízení. Argumentace žalobce s ohledem na zájmy ekonomické či podnikatelské není na místě.

III. Replika žalobce

13. V replice žalobce upozornil na obecnost vyjádření žalovaného a reakci na námitky, které žalobce neuplatnil. Žalobce pak zopakoval nutnost posuzovat povolanou změnu způsobu vytápění z hledisek dle § 77 odst. 5 energetického zákona a také § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší a zdůraznil nutnost povýšit veřejný zájem na existenci a provozování centrálního vytápění nad individuální zájem stavebníka na lokálním vytápění. Stavebník neprokázal ekonomickou nepřijatelnost energetickým posudkem, přičemž stavební úřad i žalovaný pouze odkázali na stavebníkem předložené energetické posouzení, rezignovali však na jeho přezkoumání, přestože žalobce na vady tohoto dokumentu poukazoval. Žalobce se stavebního řízení účastnil nejen jako oprávněný z věcného břemene, ale i jako vlastník SZTE.
14. Změnou způsobu vytápění předmětného bytového domu (nehledě na změnu způsobu vytápění v dalších objektech) dle žalobce vzniknou v SZTE technické potíže, především zvýšení měrných teplotních ztrát a tlakových ztrát, které si vynutí přestavbu a investice do

SZTE, což se dotýká jeho vlastnických práv. Žalobce uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 9 As 34/2011-102, se týkal skutkově odlišného případu, rovněž rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, odvozoval účastenství stěžovatele z jiného základu, než na který se odvolává žalobce. Naopak se dovolával rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006-58, ve kterém byl obsažen názor, že povinnosti dle § 3 zákona o ochraně ovzduší musí být splněny vždy a musí být stavebním úřadem vždy zkoumány a z rozhodnutí musí být úvahy seznatelné. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2013, sp. zn. 7 As 71/2012, který rozvádí závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006-58, v tom smyslu, že zákon o ochraně ovzduší nekonkretizuje pojem ekonomické přijatelnosti, ale správní orgán musí ověřit ekonomický propočet stavebníka, nejenom z něho vycházet.

IV. Zjištění ze správního spisu

15. Dne 11. 4. 2017 podal stavebník Společenství vlastníků Vnitřní 1411 žádost o vydání stavebního povolení na předmětnou změnu stavby – instalaci plynových kotlů.
16. Stavebníkem byla doložena též stanoviska, resp. vyjádření orgánů státní správy, a to: Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 17. 3. 2017 a 9. 3. 2017; Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ze dne 20. 3. 2017; Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 13. 3. 2017.
17. Dále byla doložena projektová dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou, energetické posouzení pro prokázání ekonomické nepřijatelnosti dle zákona o ochraně ovzduší, dále smlouva ohledně zřízení dalšího odběrného místa. K posouzení stavby bylo nařízeno ústní jednání spojené s ohledáním na místě, žalobce uplatnil proti povolované stavbě námitky.
18. Dne 25. 7. 2017 vydal stavební úřad dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na stavbu „Změna dokončené stavby – stavební úpravy – instalace plynových kotlů BD Vnitřní č. p. ■■■, ■■■, ■■■“. Jedná se o zřízení kotelny v 1. PP objektu č. p. ■■■, kam budou ve stávající místnosti nevyužitého sklepa umístěny dva plynové závěsné kotle s příkonem do 24 kW. Z hlediska stavebních úprav bude provedeno několik prostupů pro potrubní rozvody, dva prostupy pro instalaci sání vzduchu a prostupy pro kouřovod v panelové konstrukci. Mezi podmínkami pro provedení stavby bylo stavebním úřadem stanoveno, že při provádění stavby nesmí dojít k poškození ani dotčení stávajícího tepelného zařízení, že stavebník umožní žalobci přístup ke všem rozvodným tepelným zařízením v domě a že napojení nového zařízení na stávající rozvody topné vody bude provedeno až po odpojení rozvodů od žalobcova rozvodného zařízení. Stavební úřad přezkoumal žádost z hledisek ustanovení § 111 stavebního zákona a konstatoval, že stavbou nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a projektová dokumentace splňuje technické požadavky na stavby. Stavba je v souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona, dále v souladu s územním plánem města Liberec a jeho územní energetickou koncepcí, která byla promítnuta do závazných regulativů funkčního a prostorového uspořádání území, což bylo podrobně zdůvodněno. Při ohledání na místě bylo stavebním úřadem zjištěno, že zařízení žalobce nebude v kolizi s novým zdrojem vytápění. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, jež konkrétně konstatoval. K jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že stavebník povinnost dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší splnil, z hlediska ochrany ovzduší bylo vydáno

souhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí. Předložené ekonomické vyhodnocení změny způsobu vytápění, které bylo součástí projektové dokumentace, považoval stavební úřad za dostatečné. K námitce žalobce, že stavební úřad má věcně posoudit splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování SZTE, stavební úřad konstatoval, že vycházel z dokumentace, která byla zpracována oprávněnou osobou. K souladu s územní energetickou koncepcí stavební úřad poznamenal, že se bytový dům nachází v oblasti, kde je vytápění zemním plynem přípustnou formou vytápění za předpokladu ekonomické efektivnosti, ekologické přijatelnosti a přijatelnosti z hlediska ochrany zdraví. K námitce nesouladu stavby s veřejným zájmem stavební úřad konstatoval, že veřejný zájem je chráněn tím, že stavba je v souladu s územním plánem, jeho energetickou koncepcí a žádost byla doložena potřebnými stanovisky dotčených orgánů. Dle stavebního úřadu nevyžaduje provedená změna dokončené stavby vydání územního rozhodnutí či územního souhlasu. K namítané absenci energetického posudku stavební úřad uvedl, že tepelná ztráta budovy se instalací plynových kotlů nezmění. Proti stavebnímu povolení podal žalobce odvolání, odvolací námitky byly obdobné jako námitky žalobní.

V. Napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu

19. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto námitky žalobce, které nesplňují kritéria tohoto ustanovení, byly přezkoumány jen z hlediska zákonnosti rozhodnutí, jak to stanoví § 89 odst. 2 správního řádu. Poukázal na to, že z dosavadní asi pětileté praxe vyplynulo, že spornou otázkou, jak mají být zohledněna majetková práva žalobce, je, zda dojde či nedojde a kde k napojení nově instalovaného tepelného zdroje na vnitřní domovní rozvody za současného trvajícího napojení rozvodů na zařízení SZTE. V daném případě stanovenými podmínkami č. 8, 9 a 10 byla ochrana práv žalobce zajištěna. Žalovaný se dále podrobně zabýval splněním podmínek dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, včetně prokázání naplnění podmínky ekonomické přijatelnosti nového způsobu vytápění, odkázal na předložené energetické posouzení pro prokázání ekonomické nepřijatelnosti připojení k SCZT zpracované [redacted], které vycházelo z kompletních nákladů na provoz nového topného zdroje a z indexu nákladů na vytápění prostřednictvím SZTE. Jedná se o relevantní dokument ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší a § 9a zákona o hospodaření energií. K námitkám týkajícím se energetických koncepcí žalovaný poznamenal, že s ohledem na § 4 odst. 2 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, je třeba hodnotit územní energetickou koncepci jako odborný koncepční podklad. Dle platného územního plánu města Liberce se z hlediska zásobování energiemi jedná o oblast, kde je přípustná forma zásobování zemním plynem. Podle žalovaného překračují námitky rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, přesto přezkoumal soulad stavby s územními energetickými koncepcemi, které nový způsob vytápění, jenž je rovněž centrálním zdrojem, nezakazují. Podrobně se žalovaný věnoval tomu, proč ani z ustanovení energetického zákona dotýkajících se veřejného zájmu nelze dovodit povinnost stavebního úřadu zabývat se záměrem stavebníka z hlediska dopadů na funkčnost SZTE. K případnému dopadu na SZTE může dojít až odpojením domu od SZTE, které je však soukromoprávní smluvní záležitostí mezi dodavatelem a odběratelem tepla s odkazem na § 76 odst. 2 energetického zákona. Dále žalovaný odůvodnil, proč nebylo třeba rozhodnout o umístění stavby v územním řízení. Stavbou nedojde k ovlivnění energetické náročnosti budovy, proto nebylo třeba dokládat energetický

průkaz. Pokud žalobce napadal souhlas Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí, nemá podle žalovaného námitka vztah k ochraně věcného práva žalobce. V závěru odůvodnění žalovaný uvedl, že ve stavebním povolení nebyla zjištěna taková pochybení, pro která by musel žalovaný toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání, naopak byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, a žalovaný mohl stavební povolení potvrdit.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
21. Předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na umístění nového zdroje vytápění a ohřevu vody v domě (plynová kotelna se dvěma kondenzačními kotli), vydané podle § 115 stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož *může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí*. Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od žalobcovy SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010-104, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, či rozsudku ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010-36, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. V minulosti soud rozhodoval i o žalobách žalobce v podstatně shodného obsahu, kasační stížnosti žalobce proti zamítavým rozhodnutím zdejšího soudu byly Nejvyšším správním soudem zamítány a závěry zdejšího soudu shledány souladnými se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, nebo ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38).
22. Stejně jako ve svých předchozích rozsudcích přistoupil soud i v projednávaném případě k posouzení námitky žalobce s ohledem na jeho specifické postavení v řízení před správními orgány. Soud připomíná, že žalobce nebyl stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, a že ani z ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) bod 3, § 3 odst. 2 a § 77 odst. 5 energetického zákona nelze dovodit, že by žalobce jako držitel licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatel tepelné energie ze SZTE do budovy byl účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobcem a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byl žalobce z důvodů dle § 109 písm. d), e) stavebního zákona z důvodu práva odpovídajícího věcnému břemeni, stavební úřad současně zmiňoval i dotčenost jeho zařízení umístěného v bytovém domě. Omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (v daném případě možnost žalobce uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynové kotelny v panelovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, navíc ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení, determinuje možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
23. Z hlediska ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., žalobu ve správním soudnictví může podat

každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Podle soudu se tedy nejedná o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno ustanovením § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žaloba ve správním soudnictví může být podána jen k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. I v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkum rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je možný z hlediska konkrétního poškození subjektivního veřejného práva. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu (s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení (spolků), které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004). Soud ve správním soudnictví chrání práva žalobce, není povolán ke kontrole zákonnosti rozhodnutí, potažmo správního řízení, které mu předcházelo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38).

24. V napadeném rozhodnutí se žalovaný odvolacími námitkami žalobce zabýval s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, správně konstatoval, že žalobce jako účastník stavebního řízení může vznášet jen takové námitky v souvislosti s přímým dotčením jeho práv odpovídajícím zákonnému věcnému břemeni za účelem přístupu ke svému rozvodnému tepelnému zařízení v domě, resp. svých vlastnických práv, resp. hmotných práv plynoucích z energetického zákona. Soud se s tímto ztotožňuje a nepovažuje tak za důvodnou námitku žalobce nesprávného restriktivního výkladu § 114 odst. 1 stavebního zákona. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolené stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, byť si soud je vědom do jisté míry odlišnosti žalobních i stížních námitek, ke kterým se rozsudek vyslovil. Shodně se k této problematice vyslovil Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, naposledy v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38. Soud má za to, že žalovaný na odvolací námitky žalobce reagoval způsobem odpovídajícím možnosti žalobce vznášet v předmětném stavebním řízení relevantní námitky, když hodnotil, zda s námitkami žalobce spojuje tvrzení o zásahu do svých hmotných práv, a námitky poté zhodnotil v rámci zkoumání zákonných předpokladů pro vydání napadených rozhodnutí.
25. Pokud se žalobce dovolával ochrany svého vlastnického práva k SZTE, a to i ve veřejném zájmu, činil tak opakovaně obecně a mířil především na dotčení vlastnického práva k SZTE jako celku v důsledku nemožnosti požívat užitky ve formě odměn za dodanou energii. Nespecifikoval přesně, jak se povolená stavba – stavební úpravy a umístění nového zdroje vytápění za účelem změny způsobu vytápění bytového domu konkrétně dotknou jeho možnosti SZTE či části rozvodného tepelného zařízení užívat, opětovně zmiňoval snížení účinnosti a provozuschopnosti SZTE, technické problémy, případně

změnu hydraulických poměrů.

26. Soud pak především konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by žalobcovo právo odpovídající zákonnému věcnému břemenu přístupu mělo být omezeno, žalobci ve výkonu vlastnických práv k jeho zařízení také nic nebrání, ostatně v tomto směru žalobce žádné výtky tak jako i v jiných obdobných věcech nevznsl. O otázce hodnocení dopadů změny vytápění předmětného bytového domu na provozuschopnost, hydraulické poměry v soustavě a stoupající ceny tepelné energie pro další odběratele bude pojednáno níže.
27. Z žádného ustanovení právního předpisu pak neplyne [a soud má za to, že tak neplyne ani z ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, podle kterého přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu, ani z ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) bod 14. energetického zákona ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí] povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se případně následně změna způsobu vytápění dotkne provozování žalobcovy SZTE jako celku, a řešit, zda v důsledku povolované změny způsobu vytápění dojde k tomu, že provozování SZTE již nebude pro žalobce možné či ekonomické, neboť jeho soustava byla dimenzována na jiný počet odběratelů tepelné energie. Ve stavebním řízení, v němž je změna způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona povolována, musí správní orgány chránit veřejné zájmy chráněné zvláštním zákonem, tj. nejen zkoumat, zda je v souladu s příslušnými ustaveními stavebního zákona, ale také energetického zákona a v souladu s územní energetickou koncepcí a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Dotčená ustanovení nelze vykládat tak, že by stavebník, případně stavební úřady museli přinést důkaz o tom, že se povolovaná stavba nedotkne žalobcovy SZTE. Energetický zákon v cit. ustanovení § 77 odst. 5 (a rovněž dříve ustanovení § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, a s účinností od 1. 9. 2012 ustanovení § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochranu ovzduší) se změnou způsobu dodávky nebo změnou způsobu vytápění počítá (a to právě i ve formě odpojení od stávající SZTE a zřízení vlastního zdroje vytápění), odběrateli se v takovém případě ukládá povinnost hradit náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení, a případně náklady na přeložku rozvodných tepelných zařízení dle § 86 odst. 2 energetického zákona. Lze také konstatovat, že žalobcova SZTE jistě nebyla koncipována tak, že by nebylo odpojení (ale také připojení) odběratelů tepelné energie možné, opačný názor by zcela jistě směřoval právě proti ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona a absenci obecné zákonné povinnosti připojení stavby na již existující soustavu dálkového CZT, resp. SZTE a odběru tepelné energie od určitého držitele licence na její rozvod. Soud zastává názor, že otázka zhoršení provozuschopnosti či dokonce ekonomiky provozu SZTE nemohla být za daného legislativního rámce řešena v probíhajícím řízení a nemohla by být sama o sobě důvodem pro odeprání vydání povolení na změnu způsobu vytápění při splnění zákonných podmínek. Ani stoupající cena tepelné energie pro ostatní odběratele tepelné energie ze žalobcovy SZTE nemůže být důvodem pro nevydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění určité stavby. Stavební úřad ani žalovaný nejsou jako orgány státní správy zákonem povolány ve stavebním řízení řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy SZTE, ekonomiky jejího provozu a ochrany investic žalobce do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdrojů tepelné energie. Ostatně obdobným způsobem se již k žalobcem předkládanému odbornému posouzení vyjádřil zdejší soud, ani v tomto směru mu nebylo Nejvyšším správním soudem vytknuto pochybení (srov. např. rozsudek ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014-47, v jehož bodu [34] bylo konstatováno: „Z jeho

obsahu vyplývá vyčíslení ekonomických dopadů na provoz tepelné soustavy a míra znečištění ovzduší odpojením domů skupiny 1+2+3+4, které však nesouvisí s důvodem, pro který byl účastníkem řízení.“ Žalobce se tedy ani před správním soudem nemůže s úspěchem ochrany těchto práv dovolávat, byť se tak snaží činit, dovolává se především ochrany veřejného zájmu. Soud setrvává na stanovisku, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od žalobcovy SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má svůj soukromoprávní aspekt, jak zcela správně zdůraznil žalovaný. Předmětný bytový dům byl napojen a dosud odebíral tepelnou energii z žalobcovy SZTE na základě uzavřené smlouvy o dodávce tepelné energie (§ 76 odst. 2 energetického zákona) a předpokládané negativní dopady na SZTE, které žalobce popisuje, nebudou způsobeny umístěním nového zdroje tepla – plynových kondenzačních kotlů, ale ukončením odběru tepelné energie ze SZTE v důsledku ukončení soukromoprávního vztahu mezi stavebníkem jako odběratelem a žalobcem jako dodavatelem tepelné energie. Zcela shodně konstatoval v bodu [39] rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38: „Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění, že výše uvedené technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či nutnost repase soustavy. I v tomto případě se jedná o následek ukončení soukromoprávního vztahu, a nikoliv věc stavebního řízení, a tedy i důvod pro jakýkoliv zásah veřejné moci.“

28. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatečné odůvodnění soud nevyhověl. Námitka byla uplatněna obecně, žalobce nerozvedl, jakými námitkami se žalovaný nezabýval. Soud proto může jen v obecné rovině konstatovat, že rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné nepovažuje. Z napadeného rozhodnutí vyplývá zjištěný skutkový stav v rozsahu pro posouzení projednávané věci včetně posouzení, že zařízení žalobce nebude dotčeno (žalobce námitku nezjištěného skutkového stavu vznesl obecně, aniž by rozvedl, jaké skutkové okolnosti by měly být z jeho pohledu pro posouzení věci relevantní). Z napadeného rozhodnutí vyplývají právní úvahy žalovaného a v souhrnu také jeho závěr o aplikaci příslušných ustanovení nejen stavebního zákona, ale i dalších právních předpisů, především energetického zákona a zákona na ochranu ovzduší. Soud má také za to, že z rozhodnutí žalovaného lze seznat, jak se vypořádal s námitkami žalobce, zda je považoval za uplatněné v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona nebo nikoli. Zbývá doplnit, že rozhodnutí žalovaného soud nepovažoval ani za nesrozumitelné či vnitřně rozporné v části týkající se souladu stavby s veřejným zájmem a posouzení dopadů stavby na SZTE žalobce. Jak již bylo řečeno, nebylo na místě k námitkám žalobce řešit otázku souladu stavby s veřejným zájmem stejně tak jako její dopady na okolí způsobem, jakým se toho domáhal žalobce, neboť taková námitka přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Tyto otázky hodnotil žalovaný na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, jak bude ještě rozvedeno.

29. K jednotlivě uplatněným žalobním bodům konstatuje soud následující:

30. Podle § 3 odst. 8 zákona na ochranu ovzduší účinného do 31. 8. 2012 byly *právníkové a fyzické osoby povinny, je-li to pro ně technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít centrálních zdrojů tepla, popřípadě alternativních zdrojů, pokud je jejich provozování v souladu s tímto zákonem a předpisy vydanými k jeho provedení. Současně jsou povinny ověřit technickou a ekonomickou proveditelnost kombinované výroby tepla a energie.* Obdobnou povinnost zakotvil zákon na ochranu ovzduší č. 201/2012 Sb. s účinností od

1. 9. 2012. Dle § 16 odst. 7 uvedeného zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2017, *právnícká a fyzická osoba je povinná, je-li to pro ni technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. To neplatí, pokud energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné.*

31. Posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší (§ 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně ovzduší) slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Pokud žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodů porušení povinnosti plynoucí stavebníku ze shora cit. ustanovení, je nutno uvést, že tato případná nezákonnost má vztah k zájmům chráněným zákonem na ochranu ovzduší. Žalobce je přitom právníckou osobou, vlastníkem SZTE a dodavatelem tepelné energie do bytového domu, nikoli subjektem, jehož účelem je vymáhání práva na příznivé životní prostředí, a pokud vznášel námitky v tomto směru, jednalo se o námitky jdoucí nad rámec oprávnění žalobce vznášet v řízení připomínky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný správně dovodil, že žalobcova námitka směřující do porušení zákona o ochraně ovzduší jde nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona a souladem stavebního povolení s cit. ustanovením se zabýval v rámci posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Ani v žalobě se žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce. Shodně judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71.
32. Zdejší soud setrvává na názoru, že shora cit. ustanovení zákona o ochraně ovzduší zakotvující povinnost fyzickým a právníckým osobám využít pro vytápění teplo z CZT, resp. SZTE či jiného zdroje, který není stacionární, při naplnění zákonem stanovených podmínek, není koncipováno k ochraně žalobcovy SZTE a nezakládá žalobci žádné veřejné právo zásobovat fyzické či právnícké osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupoval k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší, a proto by snad porušení stanovené povinnosti dle zákona o ochraně ovzduší mohl žalobce s úspěchem před správním soudem namítat. Nemožnost úspěšně uplatňovat žalobní námitku tohoto typu konstatovaly i shora cit. rozsudky Nejvyššího správního soudu, jež zdůraznily nutnost posoudit změnu způsobu vytápění stavby z hlediska ekonomické přijatelnosti pro stavebníka, když ekonomické zájmy žalobce nemohly být v předmětném stavebním řízení zohledněny. Žalobce tak nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění jiným způsobem než ze SZTE. Pro úplnost soud dodává, že v žádném případě nepopírá závěry prezentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006 (nelze si nepovšimnout, že se jednalo naopak o případ, kdy se soudní ochrany domáhal stavebník, jemuž nebylo vydáno stavební povolení k výstavbě vlastní plynové kotelny), svou argumentaci však staví na tom, že žalobce není jako vlastník SZTE oprávněn s úspěchem vznášet námitku nezákonnosti správních rozhodnutí z důvodu porušení cit. ustanovení zákona o ochraně ovzduší.
33. Žalobní bod, ve kterém žalobce namítal rozpor s energetickým zákonem, soud neshledal důvodným. Soud předesílá, že není pravdou, že by žalovaný rezignoval na posouzení povolované změny způsobu vytápění z hlediska územní energetické koncepce (stavební úřad danou stavbu posuzoval z hledisek § 111 stavebního zákona), jak stanoví § 77 odst. 5 energetického zákona, a hodnotil jen její soulad s platným územním plánem města

Liberce. Podstatné však je, že uplatněná námitka rovněž nemá spojitost s právy, kterých se může žalobce jako účastník řízení dovolávat (srov. bod [42] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38). Jak již soud podrobně vysvětlil ve svých předchozích rozsudcích, energetické koncepce, kterých se žalobce dovolává, žádné právo, jehož ochrany by se mohl ve stavebním řízení a následně před soudem dovolávat, nezakládají. Proto soud neprováděl dokazování žalobcem označenými energetickými koncepcemi. K nemožnosti vznášet námitky k ochraně svých ekonomických zájmů a k ochraně veřejných zájmů se soud již vyjádřil shora. Žalobcem navrhovaný důkaz stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009 soud nepovažoval s ohledem na shora uvedené za potřebné provést, ve věci se nejednalo o sporné skutkové otázky, které by bylo potřeba dokazováním objasnit, jednalo se o výklad právních norem, k němuž je zásadně soud nadán.

34. Shodně se staví soud i k námitce absence energetického posudku. Jde opět o námitku vznášenou ve veřejném zájmu, k jehož ochraně není žalobce v řízení před soudem povolán.
35. K námitce absence územního řízení soud uvádí, že námitka nesprávného procesního postupu nebyla ze strany žalobce spojena s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup ze strany správních orgánů negativně dotkl žalobcova právního postavení. Žalobce v žalobě neuváděl, že by snad v důsledku postupu správních orgánů nemohl uplatnit nějaká svá procesní práva, včetně uplatnění konkrétních účastnických námitek ve vztahu k ochraně svých hmotných práv, které by býval mohl s úspěchem vznést toliko v územním řízení a správní orgány se takovými námitkami odmítly zabývat v řízení stavebním. Závěr, že v dané věci nemělo být vydáno územní rozhodnutí, byl opakovaně shledán jako souladný se zákonem, neboť změna způsobu vytápění představuje změnu dokončené stavby, naplňuje znaky stavební úpravy dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, a protože stavba nemá vliv na životní prostředí ani nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, není podle § 79 odst. 6 a § 81 odst. 2 *a contrario* stavebního zákona vyžadováno územní rozhodnutí ani územní souhlas. Soud dále doplňuje, že žalovaný se opakovaně vyjádřil v tom směru, že předmětem stavebního řízení, které je návrhové, není samotné odpojení předmětného domu od SZTE, neboť to následuje po ukončení soukromoprávního vztahu mezi odběratelem a žalobcem, s tím, že případné odstranění žalobcova zařízení z předmětného bytového domu je v kompetenci žalobce a vyžaduje ohlášení. Žalobní bod tak nebyl soudem shledán jako důvod pro zrušení napadených správních rozhodnutí.
36. Soud neshledal ani porušení procesních práv žalobce, které žalobce uplatnil v dalším žalobním bodu. K otázce odmítnutí odvolacích námitek z důvodu jejich uplatnění nad rámec ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona se již soud vyjádřil.
37. Soud dále nesouhlasí se žalobcem v tom, že by postup odvolacího orgánu podle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*, nebyl podmíněn odvolacími námitkami a odvolací orgán by musel dle cit. ustanovení postupovat vždy, přezkoumává-li dle § 89 odst. 2 správního řádu soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, se zákonem. Dovedl-li žalovaný, že odvolací námitky žalobce týkající se závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy nesměřují k ochraně jeho věcných práv, neboť s jejich namítanou nezákonností

a neúplností žalobce nijak nespojil zásah do svých práv, s čímž se soud plně ztotožnil, nebyl žalovaný povinen v odvolacím řízení postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a nestíhala ho povinnost vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ani iniciovat přezkumné řízení, jak se toho žalobce dovolává. Ani v žalobě se tak žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce, žalobcem zmíněné stanovisko se jeho práv nijak nedotýkalo. Shodně ve vztahu k vznášení námitek proti stanoviskům dotčených orgánů státní správy, jež zabezpečují ochranu zájmů dle zvláštních právních předpisů, judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Žalovaný nezatížil odvolací řízení vadami, pokud si nevyžádal potvrzení či změnu stanoviska Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí, neboť žalobce v tomto směru svoje výhrady nespojil s dotčením svých věcných práv, k jejichž ochraně byl dle ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněn. Znovu lze zdůraznit, že žaloba proti správnímu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoli nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany soudu.

38. Argumentace k nemožnosti žalobce vznášet námitky ve veřejném zájmu byla již rozvedena shora. Na tomto místě soud opakuje, že k odpojení daného objektu od žalobcovy SZTE nedochází přímo a jediné rozhodnutím správních orgánů. Znovu je třeba zdůraznit, že vztah žalobce a stavebníka k dodávce tepelné energie byl vztahem soukromoprávním, založeným na smlouvě o dodávce tepelné energie, který může být zákonným způsobem ukončen, a ani případné nepovolení změny způsobu vytápění ve stavebním řízení neznamená automatickou dodávku tepelné energie do předmětného bytového domu právě z žalobcovy SZTE a tudíž zamezení negativních vlivů na žalobcovu SZTE, které žalobce zdůrazňuje. Soud znovu oponuje žalobci, že by soukromoprávní rovina vztahu mezi žalobcem jako dodavatelem tepelné energie a stavebníkem jako odběratelem byla čistě formálním důsledkem připojení objektu na SZTE. Žalobce je sice povinen jako držitel licence na rozvod tepla podle § 76 odst. 1 energetického zákona uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, nicméně uzavření takové smlouvy předpokládá žádost ze strany odběratele tepelné energie při splnění zákonných podmínek podle cit. ustanovení. Je třeba se ohradit proti žalobcovu tvrzení, že správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení změny způsobu vytápění předmětného domu z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány, pokud jim zvláštní zákony toto postavení přisuzovaly, a po posouzení povolované stavby z hlediska územní energetické koncepce (byť s limity popsány shora) a zákona o ochraně ovzduší. Ve spojení s tím soud dodává, že proto neshledal ani porušení základních zásad správního řízení, jak žalobce nakonec víceméně v obecné rovině zmínil.
39. Žalobcem navrhované důkazy soud neprováděl, neboť to považoval pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné, jak již odůvodnil v předchozích částech rozsudku.

VII. Závěrečné posouzení a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce vyjádřil svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu náklady nad rámec jeho běžné činnosti ani nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
42. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. ledna 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu